

výkladu. O odvolání slibu by se tu mohlo mluvit jenom tehdy, kdyby byl st-l svůj slib výslovně odvolal, t. j. kdyby tu skutečně šlo o odvolání slibu v pravém slova smyslu, nikterak však nelze za odvolání slibu považovati účast na stávce, která by mohla býti porušením daného slibu, nikoli však jeho odvoláním, v čemž je podstatný rozdíl. Nelze-li však v účasti na stávce spatřovati odvolání slibu, nýbrž zůstává-li tedy učiněný slib v platnosti, schází tu potom arciž základní předpoklad pro vyloučení z nároku na udělení čl. stát. občanství podle ustanovení § 1 odst. 3. lit. e) zák. č. 152/26, totiž odepření slibu.

Č. 8676.

Stavební právo (Praha). — Řízení správní: O doručování ve věcech stavebních.

(Nález ze dne 12. června 1930 č. 9921.)

V ě c: Josef R. v Praze proti zemskému správnímu výboru v Praze o odmítnutí stížnosti ve věci zřízení chodníku.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Výměrem stavebního úřadu hl. m. Prahy z 28. července 1925 bylo st-li jako majiteli domu č. p. . . uloženo, aby před novostavbou tohoto svého domu zřídil chodník v šířce 4.5 m. Stížnost do výměru toho podanou zamítl stavební sbor hl. m. Prahy pro zmeškání 14denní lhůty odvolací, stanovené v § 126 stav. řádu, neboť nař. výměr byl st-li doručen 5. srpna 1925, stížnost proti němu brojící podaná byla u úřadu první stolice teprve 5. září 1925. V další stížnosti namítal st-l, že ve výměru nebyl poučen o 14denní lhůtě odvolací, a že výměr nebyl mu doručen dne 5. srpna 1925, ježto tou dobou dlel na dovolené mimo Prahu, vrátil se teprve dne 4. září 1925 a doručné stvrzenky vůbec nepodepsal. Nař. rozhodnutím zamítl zsv v Praze stížnost st-lovu z důvodu rozhodnutí v odpor vzatého, k čemuž podotkl, že příslušný výměr stav. úřadu I. instance byl doručen za nepřítomnosti st-lovy podle doručovací potvrzenky jeho manželce, a že není předpisu, podle kterého by byly stav. úřady povinny do svých výměrů, resp. rozhodnutí dávat poučení o odvolání.

O stížnosti nss uvážil: — — —

Stížnost popírá, že doručení se stalo náležitě do vlastních rukou st-lových a namítá, že doručení jeho manželce nemůže nahraditi doručení st-li a mítí právní účinky řádného doručení. Lhůta ke stížnosti nemohla proto plynouti ode dne doručení výměru manželce st-le, nýbrž teprve od toho dne, kdy se st-l o obsahu výměrů dověděl, což bylo teprve dne 4. září 1925. Námitku tuto shledal nss odůvodněnou.

Výměr z 28. července 1925 o zřízení chodníku před novostavbou domu st-lova podle svého obsahu a právní povahy byl doplněním bodu 9. stav. povolení, uděleného st-li obecní radou v Praze-Podolí výměrem ze 17. prosince 1921, a jest proto dodatečným písemným vyřízením žádosti st-lovy o povolení k stavbě ve smyslu § 36 praž. stav. řádu. Podle tohoto § jest takové písemné vyřízení doručiti žadateli do vlastních rukou, po případě způsobem ustanoveným v druhém odstavci § 33, t. j.

je-li tu překážka v osobě, které doručení se má státi, tomu, komu přísluší správa držebnosti, již se týče, neb alespoň dohled na ni. Žal. úřad nezjistil však, zda manželka st-lova, které byl výměr z 28. července 1925 za nepřítomnosti st-lovy doručen, byla osobou takovou, již mohl podle 2. odstavce § 33 praž. stav. řádu onen výměr býti doručen s platným právním účinkem pro st-le. Jen tehdy, kdyby tomu tak bylo, bylo by lze toto náhradní doručení pokládati podle stav. řádu za platné a účinné pro st-le. Podle § 1238 o. z. o. platí, pokud manželka neodporovala, právní domněnka, že svěřila muži jako svému zákonnému zástupci správu svého volného jmění. Tato právní domněnka však neplatí také naopak, že by totiž manželku již po zákonu bylo lze považovati za zástupkyni manžela ve správě jeho jmění, nebo při dohledu na ně, pokud on neodporoval. Pokud řečená okolnost zjištěna nebyla a pokud st-l tvrdí, že o obsahu sporného výměru se dověděl teprve dne 4. září 1925, kdy se podle svého tvrzení vrátil do Prahy, není tu bezpečného podkladu pro úsudek, zda výměr ten byl platně a s právním účinkem pro st-le doručen již dne 5. srpna 1925, kdy byl dodán jeho manželce, či zda za den doručení slušelo by pokládati teprve den 4. září 1925. Na zjištění tom závisí pak odpověď na otázku, zda 14denní lhůtu rekursní dlužno počítati ode dne 5. srpna či 4. září 1925.

Z toho, co bylo řečeno, vyplývá, že žal. úřad neměl se spokojiti jen se zjištěním, že výměr I. stolice byl doručen manželce st-lově, neboť zjištění toto samo o sobě ještě nestačí k úsudku o včasnosti podané stížnosti, nýbrž že měl vyšetřiti také, přísluší-li manželce st-lově podle § 33 odst. 2 praž. stav. řádu správa nemovitosti, které se výměr týkal, neb alespoň dohled na ni. Neučinil-li tak, dopustil se podstatné vady řízení.

Č. 8677.

Bytová péče. — Spořitelny: I. * Spořitelny nejsou humanitními ústavy ve smyslu § 24 (1) č. 3 zák. č. 118/28 o mimořádných opatřeních bytové péče. — II. * Potřebou ve smyslu § 13 č. 3 cit. zák. není míněna jen potřeba k účelům obývacím.

(Nález ze dne 12. června 1930 č. 9.975.)

V ě c: Okresní spořitelna v A. (adv. Dr. Vilém Northoff z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o zajištění bytu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Výměrem z 31. prosince 1928 zajistil okr. úřad v A. na základě § 9 zák. č. 118/28 po provedeném šetření v budově okresní spořitelny v A. třípokojový byt obývaný 19. srpna 1922 profesorem Rudolfem T. a uprázdnivší se přeložením tohoto do obce jiné, pro okr. soudce Františka L. Nař. rozhodnutím nevyhověl zemský úřad v Praze odvolání st-lky v podstatě proto, ježto pojem potřeby bytu dle § 13 č. 1 zák. č. 118/28 dlužno vykládati tak, že osoby tam uvedené nemají buď vůbec bytu nebo mají byt jim nevyhovující a že tedy zajištěný byt má sloužiti k uspokojení vlastní potřeby bydlení uvedených osob, taková potřeba však tu není, ježto st-lka uvolněného bytu nezamýšlí vůbec po-